

Bjørn Lecomte vil ha revolusjon

–Homo-Norge trenger en reality-sjekk!

Har du noen gang blitt sint, engasjert eller provosert av en homo-artikkel? Da har du mest sannsynlig lest en av Bjørn Lecomtes saker. Det siste året har 23-åringen vært en drivende kraft i norsk homojournalistikk. I dag fyrer han løs på homoer og heteroer som hardtslående VG-journalist – og mener at homsene må sette i gang en revolusjon.

– Det er ti ganger flere som elsker meg enn de som hater meg. Ordene tilhører Bjørn Lecomte, som må være den mannen i Norge som har fått mest pepper på Gaysir. Da han jobbet som journalist for nettstedet, kokte det over av debatter, kommentarer og hatmeldinger rettet mot Bjørn. Selv mener han det skyldes hans tabloide måte å skrive om homser på.

– Face it. Det skrives både seriøst og useriøst om alle grupper. Jeg ønsket aldri å såre noen. Men ethvert forsøk på å angripe min integritet var dessverre forgyvet, sier han i dag.

Pink Planet møter ham en sommerdag i juni. Vi er nysgjerrige på hvorfor han har blitt så omdiskutert blant norske homser.

– Noen homofile har lagt meg for hat fordi jeg tente brannfaklene, foklarer han. Det var aldri meningen at navnet mitt skulle bli så kjent, jeg ville bare gjøre en god jobb som journalist. Det gjelder først og fremst homovoldssakene fra sommeren og høsten 2006, hvor flere homser ble slått ned på gata i Oslo

– Hva var det med disse sakene som gjorde at det tok sånn av, tror du?

– Det var nok at jeg turte å kjøre dem ut på Gaysir i en tabloid stil, slik at veldig mange fikk dem med seg. Og dermed ble de sjokkerte. Det å kjøre disse sakene så tabloid fikk hele rikspresen engasjert.

Vant journalistpriser

Men det var ikke bare riksmidlene som fikk med seg Lecomtes engasjement. Han har nemlig vunnet den nasjonale journalistprisen for studenter i Australia 2006, «Ossie Award for Best Online Journalist». I tillegg har han vunnet en lokal pris i Brisbane for sin nettjournalistikk om homovoldssakene i Norge.

Han syntes det er viktig å kunne skrive om homokamp i Zimbabwe samme dag som det skrives om boybabes på Oslo-fjorden. Det er litt av journalistikkens oppgave å dekke hele spekteret ved en kultur, sier han. Og oppsummerer tiden som Gaysirjournalist.

– De forknytte homsene tålte ikke at jeg skrev om lettsinnede homser. Og de lettsinnede gadd ikke lese det når jeg skrev om de forknytte, sier han og ler.

– Var det vanskelig å takle?

– Det var en kryssild av forventninger. Uansett hva jeg skrev, tungt eller lett, bredt eller smalt, så følte noen seg sveket. Antagelig fordi enkelte homser måtte innse at de alene ikke utgjorde hele «homse-Norge». Det var nok tungt for noen å innse...

Ingen vernesone

– Hva skjedde egentlig da du skrev om Aylar?

Leserne på Gaysir ble jo helt rabiante.

Lecomte ler når han tenker på det.

– Folk ble ikke bare rabiante på den ene saken min om Aylar, sier han, – folk ble rabiante på alt jeg skrev. Vi snakker om alt fra Høyre til kvinnegruppa Ottar. Aylar omtales hver dag. Hun er et av landets mest kjente Rampelys-fjes. At det skal være så vanskelig for homsene å takle å lese om henne på Gaysir, finner jeg uforståelig.

– Homo-Norge er ikke en vernet sone, fortsetter han.

– Homsene ønsker ikke å være veldig skjermet. Men straks det blir litt trøkk i nyhetene, så hater de det plutselig. Han trekker på skuldrene mens han tenker seg om. – Grunnen til denne panikken kan nok bare beskrives med ett ord;

minoritetsstress.

– Javel?

– Plutselig blir de minnet på at verdenen rundt dem faktisk kan være ganske allright. Heteroverdenen er ikke stappfull av trusler og homofobi. Let it go!

Krever kamp

– Så du ser altså at det finnes lyspunkter?

En latter kommer fra Lecomte. – Ja, absolutt!. Takk og lov for at en del homser har blitt politisk aktive. Gud velsigne dem, sier han med et smil.

Så blir han med ett alvorlig igjen. Den engasjerte 23-åringen har tydeligvis tenkt på homsenes engasjement.

– Jeg synes det er påfallende selvskadende når homser melder seg inn i politiske partier som hardnakket går inn for å fortsette diskrimineringen av dem, sier han.

– Her trenger de homofile en realitets-sjekk. De burde slutte å betale medlemskontingenten til disse partiene – og slutte å skade seg selv og andre homofile. Vi trenger en revolusjon på homofronten, hundretusener av mennesker som krever en endelig slutt på forskjellsbehandlingen!

– Du har intervjuet mange fra de skeive miljøene.

Hva er din statusrapport fra homsemiljøet zakkurat nå?

– Jeg mener at homsene og lesbene må bryte ut av sin offer-

rolle. De må tørre å ta noen harde slag i distriktene, i hjemmene og i de religiøse miljøene. Igjen, vi trenger en revolusjon. De kan ikke forvente at politikerne skal kjempe alle slagene for dem. Man må selv aksjonere og slå fra seg. Unge, kristne homofile står mitt hjerte aller nærmest, men også her krever jeg at de slår fra seg og setter i gang de revolusjonene som trengs.

– Du mener altså at homofile har blitt for late og redde?

Svaret kommer kontant: – Nei. Vi har folk som Håkon Haugli. Han er Norges fremste homokriger. Men vi skulle hatt flere som ham!

Lecomte trekker pusten før han tar opp igjen tråden fra Gaysir-tiden, en tid som var fylt med mye motstand fra «egne» rekker. I sin nåværende jobb i VG Nett blir det endelig anledning til et tilbakeblikk på turbulente tider.

– Jeg er takknemlig for de mulighetene tiden som homojournalist ga meg, sier han med et smil. Så legger han til; – Jeg er ikke kjent for å trække gamle venner på tærne. Jeg er glad i dem, og håper de er glad i meg.